

графске типове и да покаже у колико се они налазе на италијанском земљишту.

Од географских назива употребљавани су у првом реду они који су утврђени у Општој Географији. Где то није било могуће узети су термини из народног говора.

При детаљном проучавању појединих табла осети се каквих све непредвиђених подстрека пружају поједине слике. Нико то досада није боље осетио као сам Маринели. Стога он врло често износи своје мишљење о појединим питањима, али је при том врло опрезан. Стече се уверење као да је желео, да се његово мишљење не схвати као последња реч, већ као подстрек за даља размишљања. Кад се уз то не свргне с ума, да је аутору био ограничен простор, а да је ипак требало казати све најважније о појединим питањима, онда још јаче одскаче вредност овог првокласног дела. Ради тога нас и не чуди збијен стил, који иначе није особина ауторова.

Детаљан приказ и само ограниченог броја табла — а само би такав био користан — прешао би границе једне белешке. Стога ћемо се ограничити на једну замерку из карсне терминологије. Говорећи о Циркничком Језеру (табла 14. *Imubuti, voragini e campi carsici*) М. употребљава за наш назив понор италијански „*inghiottitoio*“, за еставелу такође „*estavella*“ и приписује јој двоструку функцију: некад абсорбује воду, а некед доводи воду из унутрашњости на површину. Трећи назив узет је из наше терминологије — „ропог“ — али му приписује сасвим другу функцију: он избацује воду. Очито је овде аутор мислио на „врело“. Али Маринели нигде не спомиње зашто је одступио од Цвијићеве терминологије, утврђене пред скоро 40 година, а добро познате не само из наше већ и из страних литература.

И. Синдик.

† **Ђузепе Рикиери.** — Родио се у Парденону 1861 год. Учитељи из Географије били су му Ђовани Маринели и Ђузепе Дала Ведова. Избор учитеља био је пресудан за његов будући рад, јер су поменути италијански географи ударили основе модерном научном географском раду у Италији. Најпре је био професор Техничкога Института у Милану, затим је предузео катедру географије у месинском универзитету, па је најзад 1903 год. прешао у Милан, где га је као универзитетског професора затекла смрт 10. фебруара 1926. године.

Рикиеров је рад доста разноврстан. Био је сарадник у познатом зборнику свога учитеља, Ђованиа Маринелија, где је приказао британска острва и германске области. Трудио се, да се дође до јединства у географској терминологији у опште и у транскрипцији топографских имена. У том правцу врло је често водио главну реч не само на италијанским него и на интернационалним конгресима. (*Sulla trascrizione e la pronunzia dei nomi geografici*, Atti VI. Congr. Internc. Londra 1895, Atti II. Conds Ital. Roma 1896, IX. Congès Intern. de Géogr. Compte rendu d. Travaux, t. III., Genève 1911, Atti X Congr. Intern. Geogr. Roma 1915). Његови радови о маринској терминологији задахнути су истим духом. (*Terminologia morfologica dei fondi oceanici*, Riv. Geogr. Ital., 1906, *Riesame dela terminologia italiana dela morfologia suboceanica* Ib. 1924. *Per gli accordi internazionali relativi alla terminologia suboceanica* Ib. 1924.). Нарочиту је пажњу обраћао педагогији у географији. Рикиери је један од првих у Италији примио Девисове морфолошке принципе. Његови морфолошки радови односе се понајвише на Италију

(Le origini del basso piano Padano, Il corso d'Adda, Il cañon del Medio Adda in relazione coi movimenti tettonici della Valle Padana e dei mari Adriatico e Ligure. Зборник радова посвећен Јовану Цвијићу). Политичке и економске прилике у Италији доводиле су Рикиерија у области Политичке и Економске Географије (Colonizzazione e conquista, La Tripolitania, L'Italia, La Libia, La Libia Interna (Boll. Sc. Geogr. Ital 1912).

Рикиерови радови најбоље сведоче о ширини његовог научног интереса. Али и поред те ширине знао је да не буде површан. Јасан стил, објективност у закључивању и тражење истине до детаљности биле су његове особине, које га нису никад остављале. Чак и онда кад су услед ратне нервозе многи европски научници често силазили са своје научне висине, Ђузепе Рикиери био је објективан и исповедао је и изражавао своје уверење па макар оно било и неугодно народу, кому је на част припадао. Ми ову објективност радо подвлачимо као особину која се не заборавља.

И. Синдик.

† **Олинто Маринели.** — Тек у 52. години живота прекинула је смрт његов плодносан рад 14. јуна 1926. у Фиренци, где је као универзитетски професор стекао глас једног од најбољих италијанских географа. Од оца Ђована Маринелија наследио је све особине правог научника. Физичка Географија било је главно поље његова рада, али није занемаривао ни остале географске дисциплине: Картографију, Историску Географију, Историју Географије и Картографије. У антропогеографским радовима угледао се први на Рацела, Видал дела Блаша и Брина. После смрти свога оца био је један од уредника познатог италијанског географског часописа: Rivista Geografica Italiana. Област његових испитивања били су у првом реду Источни Алпи (Studi orografici sulle Alpi Orientali, Memor. Soc. Geogr. Ital. VIII. Roma 1899, Boll. Soc. Geogr. Ital. Roma 1900, 1904.). Испитивао је типове и географски карактер ледника у Венецијанским Алпима. (Ighiacciai delle Alpi Venete, Mem. Geogr. p. 11 Firenze 1911). Вршио је опажања о карским феноменима у кредним формацијама (Fenomeni carsici nelle regioni gessose d'Italia, Mem. Geogr. p. 34. Firenze 1917.). У интересантном чланку о делтама италијанских река наговештава опширан рад о истом питању (Considerazioni sui delta dei fiumi italiani, Зборник радова посвећен Јовану Цвијићу, Београд 1924, стр. 151—165). Међу италијанским географима први је с Даинелијом почео да испитива области изван граница Италије. Год. 1905—1906 испитивао је Еритреју с великим успехом. Пропутовао је Додеканез, Египат и Палестину. Год. 1920. био је с Дианелијом, и л'Аветијом и л'Алесијом учесник велике италијанске експедиције у Централној Азији. Год. 1922. поверио му је Војни Географски Институт у Фиренци, да изради атлас италијанских географских типова (Atlante dei tipi geografici). Човек, који је знао да у једном атласу обухвати читаву Општу Географију, приказао је и окупио истодобно на једном месту све своје научне особине: велики критериум, јаку вољу и широку ерудицију, дао је све што се од правог научника тражи. Ово ће дело остати дуго времена првокласно у италијанској научној литератури.

И. Синдик.

Реформа географске наставе у смислу образовања воље. — Поводом 60-годишњице проф. Ериха Дригалског издали су његови ученици зборник радова под насловом „Freie Wege vergleichender Erdkunde“ (München